

KAPITOLA PRVÁ

Ako je všeobecne známe, vesmír – podobne ako život – sa otáča v kruhu. V kruhu, na ktorého obvode je vyznačených osem magických bodov, čo tvoria dohromady celý obrat, čiže ročný cyklus. Týmito bodmi, ležiacimi na obvode kruhu v pároch presne oproti sebe, sú: Imbaelk – čiže Klíčenie, Lammas – čiže Dozrievanie, Belleteyn – Rozkvet, a Saovine – teda Vädnutie. Na kruhu sú vyznačené dve Solstíciá, čiže Slnovraty – zimný, zvaný Midinvárne, a Midaëte, letný. Sú tam aj dve Ekvinokciá, čiže Rovnodennosti – Birke, jarná, a Velen, jesenná. Tieto dátumy rozdeľujú celý okruh na osem častí – a takto sa v kalendári elfov člení rok.

Keď ľudia zakotvili na brehoch pri ústí Jarugy a Pontaru, priviezli si vlastný, lunárny kalendár. Ten rozdeľuje rok na dvanásť mesiacov a vo výsledku zaznamenáva cyklus práce roľníka po celý rok – od začiatku, od dlhých žrdí, čo sa pripravovali v januári, až do konca, do doby, keď mráz premení pôdu na tvrdú hruď. Ale napriek tomu, že ľudia delili rok a ráтали dátumy, akceptovali aj elfský kruh a osem bodov na jeho obvode. Z elfského kalendára prevzaté Imbaelk a Lammas, Saovine a Belleteyn, obidva Slnovraty a obidve Rovnodennosti, sa aj pre ľudí stali dôležitými sviatkami. Medzi inými dátumami sa vynímali tak, ako sa osamotený strom vyníma uprostred lúky.

Tieto dátumy sa totiž vyznačovali mágiou.

Nebolo – a nie je – tajomstvom, že týchto osem dátumov označuje dni a noci, keď sa mimoriadne zosilňuje čarodejná aura. Už nikoho neprekvapujú magické fenomény a tajomné

javy, ktoré sprevádzajú týchto osem dátumov, najmä však Ekvinokciá a Solstíciá. Na takéto fenomény si všetci privykli a zriedkakedy vzbudzujú nejakú zvýšenú pozornosť.

Tento rok to však bolo inak.

Tento rok si ľudia ako obvykle uctili jesenné Ekvinokcium slávnostnou rodinnou večerou, pri ktorej muselo byť na stole čo najviac plodov z tohtoročnej úrody, hoci len kúsok z každého – tak prikazovali obyčaje. Keď dojedli večeru a poďakovali bohyni Melitelé za bohatú úrodu, ľudia sa pobrali na odpočinok. A vtedy sa rozpútala tá hrôza.

Tesne pred polnocou sa strhla strašná búrka, rozdul sa ukruťanský víchor, v ktorom okrem škripotu stromov ohýbaných až takmer po zem, výzgia strešných trámov a buhotu okeníc rozliehalo sa príšerné zavýjanie, výkriky a falošný nárek. Mračná, čo sa hnali po nebi, nadobúdali fantastické tvary, najčastejšie sa opakovali siluety cválajúcich koní a jednorozcov. Vietor neustával vyše hodiny; potom, v náhlom tichu, čo nastalo, ožila noc cvrlikaním a trepotaním krídel stoviek lelkov kozodojov, tých tajomných vtákov, čo sa podľa ľudových povestí zhromažďujú, aby nad niekým, komu dohára svieca, odspievali démonický žalospev. Tentoraz bol zbor lelkov taký veľký a hlasný, ako keby mal skonáť celý svet.

Lelky divými hlasmi vyspevovali žalospev, nebeskú klenbu zase pokryli mračná, zaclonili mesačné svetlo. Vtedy zakvíli strašná beann'shea, zvestovateľka čejši rýchlej a násilnej smrti, na čierne nebo vycválal Divý Hon – oddiel ohnivoookých prízrakov na kostrách koní, šelestiaci franforcami plášťov a zástav. Ako každých pár rokov, aj teraz zbieral Divý Hon úrodu, ibaže už celé desaťročia nebola taká hrôzostrašne bohatá – iba v samom Novigrade narátali vyše dvadsať osôb, čo sa bez stopy stratilo.

Keď Hon precválal a mračná sa rozplynuli, ľudia uvideli mesiac – ustupoval, ako zvyčajne v čase Rovnodennosti. Túto noc sa však mesiac zafarbil dokrvava.

Prostý ľud mal pre fenomény Rovnodennosti viacero vysvetlení, ktoré sa koniec koncov výrazne líšili, pokiaľ išlo o regionálne špecifiká démonológie. Astrológovia, druidi a čarodejníci mali vlastné vysvetlenia, ale väčšinou chybné a vyslovene zošité horúcou ihlou. Málo, mimoriadne málo bolo ľudí, ktorí dokázali pospájať tieto javy so skutočnosťou.

Na ostrovoch Skellige, napríklad, niektorí veľmi poverčiví ľudia videli v kuriózných prejavoch búrky jasnú predzvesť Tedd Deireadhu, konca sveta, pred ktorým sa odohrá bitka Ragh nar Roog, konečný zápas Svetla a Temnoty. Prudkú búrku, ktorá v noci jesennej Rovnodennosti otriasla ostrovmi, považovali títo poverčiví za vlnu, čo zobákom vytlačil obludný Naglfar z Morhöggu, koráb postavený z nechtov mŕtvych, ktorý privážal armádu prízrakov a démonov Chaosu. Ľudia osvietenejší alebo lepšie informovaní však spájali šialenstvo nebies a mora s osobou zlej čarodejnice Yennefer – a jej strašnou smrťou. A ďalší – ešte informovanejší – videli v rozbúrenom mori znamenie, že umiera niekto, komu v žilách koluje krv kráľov Skellige a Cintry.

Na celom šírom svete bola noc jesenného Ekvinokcia nocou príšer, prízrakov a zjavení, nocou neočakávaných prebudení, pridusených výkrikov a búšiacich srdc pod prestieradlami zmáčanými potom. Vidiny a vydesené prebúdzanie sa nevyhlo ani hlavám najjasnejším – v Nilfgaarde so zlatými vežami sa s krikom prebudil cisár Emhyn var Emreis. Na Severe, v Lan Exeteri, vyskočil z lôžka kráľ Esterad Thyssen a zobudil manželku, kráľovnú Zuleyku. V Tretogore sa strhol a načiahol po dýke šéfšpión Dijkstra a vyrušil zo sna manželku ministra štátnej pokladnice. Na hradisku Montecalvo sa z damaskových perín vynorila čarodejka Filippa Eilhart, no neprebrala manželku grófa de Noailles. Viac či menej prudko sa prebudili aj trpaslík Yarpem Zigrin v Mahakame, starý zaklínač Vesemir v horskej pevnosti Kaer Morhen, bankový pisár Fabio Sachs v meste Gors

Velen, jarl Crach an Craite na palube drakkaru Ringhorn. Zobudila sa čarodejka Fringilla Vigo na zámku Beauclair, kňažka Sigdrifa vo svätyni bohyně Freyji na ostrove Hindarsfjall. Prebudil sa Daniel Etcheverry, gróf Garramone v obklúčenej pevnosti Maribor. Zyvík, desiatnik Sivého práporu v opevnenej garnízóne Bann Gleann. Kupec Dominik Bombastus Houvenaghel v mestečku Claremont. A veľa, veľa iných.

Málo však bolo ľudí schopných všetky tieto javy a fenomény pospájať so skutočným, konkrétnym faktom. A s konkrétnou osobou. Náhoda zariadila, že traja z týchto ľudí trávili noc jesenného Ekvinokcia pod jednou strechou. Vo svätyni bohyně Melitelé v Ellanderi.

– Kozodoje... – zakvílil pisár Jarre pri pohľade na temnotu, čo zaľahla na kláštorň park. – Sú ich hádam aj tisícky, celé mračná... Kričia na čiusi smrť... Na jej smrť... Ona umiera...

– Netáraj hlúposti! – Triss Merigold sa prudko otočila a zdvihla zovretú päť; chvíľu sa zdalo, že postrčí alebo udrie chlapca do hrude. – Veríš na trápne povery?! Končí sa september, vtáctvo sa chystá odletieť! To je predsa celkom prirodzené!

– Ona umiera...

– Nikto neumiera! – skríkla čarodejka, celá bledá od rozčúlenia. – Nikto, rozumieš? Prestaň s tými táraninami!

Knižničná chodba sa zaplnila novickami zobudenými nočným poplachom. Tváre mali vážne a bledé.

– Jarre, – upokojila sa Triss. Položila chlapcovi ruku na plece a pevne ho stisla. – Si jediný muž vo svätyni. Všetky sa na teba dívame, hľadáme v tebe oporu a pomoc. Ty sa nesmieš báť, nesmieš podliehať panike. Ovládaj sa. Nerob nám problémy.

Jarre si zhlboka vzdychol a pokúšal sa potlačiť chvenie rúk a úst.

– To nie je strach, – zašepkal, no vyhábal sa očiam čarodejky.
– Ja sa nebojím, len ma to trápi! Obávam sa o ňu. Videl som vo sne...

– Aj ja som to videla, – stisla pery Triss. – Sníval sa nám ten istý sen, tebe, mne, Nenneke. Ale o tom ani slovo.

– Krv na jej tvári... Toľko krvi...

– Mlč, prosím ťa, prichádza Nenneke.

Veľkňažka pristúpila celkom blízko. Na tvári sa jej zračila únava. Na Trissinu nemú otázku odpovedala pokrútením hlavy. Keď si všimla, že Jarre otvára ústa, predbehla ho.

– Bohužiaľ, nič. Keď Divoký Hon prelietal ponad svätyňu, zobudili sa takmer všetky, ale nijaká nemala víziu. Ani takú hmlistú ako tie naše. Choď si ľahnúť, chlapče, tu si zbytočný. Dievčatá, poďte, prosím, do dormitória!

Oboma rukami si pretrela tvár a oči.

– Ech... Rovnodennosť! Čertovská noc... Choď spať, Triss. Nedá sa nič robiť.

– Tá bezmocnosť, – stisla päste čarodejka, – ma privádza do zúrivosti. Pri predstave, že ona tam niekde trpí, že krváca, že jej hrozí... Došľaka, keby som vedela, čo si počať!

Nenneke, veľkňažka svätyne Melitelé, sa odvrátila.

– A skúšala si sa pomodliť?

Na juhu, hneď za horami Amell, v Ebbingu, v krajine zvanej Pereplut, na rozsiahlych mokradiach pretínaných riekami Velda, Lete a Arete, na mieste vzdialenom od mesta Ellander a svätyne Melitelé osemsto míľ vranieho letu, nočná mora zobudila nadránom starého pustovníka Vysogotu. Prebudený Vysogota si nemohol ani za svet spomenúť na obsah sna, ale čudný nepokoj mu už nedovolil zaspáť.

– Zima, zima, zima, brrr, – mrmlal si Vysogota, ako si pochodovým krokom kliesnil cestičku v trstí. – Zima, zima, brrr.

Ďalšia pasca bola prázdna. Ani jedna ondatra. Mimoriadne nevydarený lov. Vysogota očistil pascu od bahna a rias, pričom si šomral nadávky a poťahoval nachladnuto nosom.

– Zima, brrr, úú-ha, – hundral, keď postupoval k okraju trasoviska. – Čo je toto za september! Veď sú len štyri dni po Ekvinokciu! Teda takúto zimu na konci septembra si nepamätám, ako dlho žijem. A žijem už naozaj dlho!

Ďalšia – už predposledná – pasca bola takisto prázdna. Vysogotovi sa už nechcelo ani hromžiť.

– Bezpochyby je to tak, – hundral si za chôdze, – že klíma sa z roka na rok ochladzuje. A teraz to vyzerá tak, že ochladzovanie bude lavínovito pokračovať. Ha, elfovia to už dávno predpovedali, ale kto by už veril predpovediam elfov?

Nad starcovou hlavou sa znovu zatrepotali krídelká, zakmitali sa sivé, prízračne rýchle tvary. Hmla nad močiarmi sa opäť rozozvučala divým, prerušovaným trilkovaním kozodojov, rýchlym pleskotom ich krídeliek. Vysogota si vtáky nevšimal. Nebol poverčivý a kozodojov na močariskách žilo vždy dosť, najmä na svitaní lietali tak husto, až človeka premkol strach, že mu narazia do hlavy. No, možno ich nebývalo až také množstvo ako dnes, možno nevyvreskovali takto prenikavo... Ale čo už, v poslednej dobe príroda vystrájala kadejaké čudné kúsky, jedna zvláštnosť striedala druhú a zakaždým bola čudnejšia než tá predchádzajúca.

Práve vytiahol z vody poslednú, opäť prázdnu pascu, keď začul zaerdžať koňa. Kozodoje ako na povel náhle stíchli.

V mokradiach Pereplutu sa tu a tam vyskytovali aj suché, vyššie položené miesta, porastené čiernou brezou, jelšou, čremchou, driňom a trnkou. Väčšinu týchto miest obklopovali trasoviská, takže bolo absolútne nemožné, aby sa tadiaľ prebrodil kôň alebo jazdec, čo sa tu nevyzná. A predsa erdžanie – Vysogota ho zachytil znovu – doliehalo akurát z takého suchého miesta.

Zvedavosť premohla opatrnosť.

Vysogota sa v koňoch a ich plemenách vyznal mizerne, ale bol estét, rozpoznať a oceniť krásu. A vraník so srstou lesklou ako antracit, ktorého zbadal medzi kmeňmi brezy, bol mimoriadne krásny. Bola to skutočná kvintesencia krásy. Bol taký nádherný, až mu pripadal neskutočný.

Ale skutočný rozhodne bol. A celkom skutočne sa zachytil v pasci – uzda sa mu zaplietla do krvavočervených, chytľavých konárov svíbového kríka. Keď Vysogota podišiel bližšie, kôň sklopil uši, dupol tak silno, až sa zachvela zem, potriasol peknou hlavou a otočil sa. Ukázalo sa, že to je kobyla. A ukázalo sa ešte niečo. Niečo, čo spôsobilo, že Vysogotovi začalo srdce tícť ako šialené a neviditeľné kliešte adrenalínu mu priam stisli hrdlo.

Za koňom v plytkej jame ležala mŕtvola.

Vysogota zhodil vrece na zem. A zahanbil sa za prvotnú myšlienku: otočiť sa a utiecť. So všetkou opatrnosťou pristúpil bližšie – kobyla totiž stále dupotala, klopile uši, cerila zuby a iba čakala na príležitosť, aby ho uhryzla alebo kopla.

Mŕtve telo patrilo nedospelému chlapcovi. Ležal tvárou k zemi, jednu ruku skrčenú pod telom, druhú vystretú bokom a prstami zaborenú do prachu. Chlapec mal na sebe semišovú kazajku, tesné kožené nohavice a mäkké elfské čizmy so sponami, vysoké až po kolená.

Vysogota sa zohol – a v tej chvíli mŕtvola nahlas zastonala. Čierna kobyla ťahavo zaerdžala a dupla kopytom.

Pustovník si klakol, opatrne otočil raneného. Inštinktívne odvrátil hlavu a sykol pri pohľade na obludnú masku z blata a zoschnutej krvi, akú mal chlapec na mieste tváre. Jemne odhrnul mach, lístie a piesok z pier pokrytých hlienom a slinami, pokúsil sa odlepiť od líca vlasy zlepené krvou, stuhnuté do tvrdej chrasty. Ranený tlmene zakvílil, narovnal sa. A začal sa triasť. Vysogota mu odlepil vlasy od tváre.

– Dievča, – precedil nahlas, lebo nemohol uveriť tomu, čo mal rovno pred očami. – Je to dievča.

Keby sa v ten deň po zotmení dokázal niekto prikradnúť k chalupe s polozborenou strechou obrastenou machom, stratenej medzi močiarmi, keby nazrel cez škáry v okeniciach, uvidel by v izbe skúpo osvetlenej sviecami mladučké dievča s hlavou zavinutou v obväzoch, ležiace v takmer mŕtvolnej polohe na kožušinami vystatej prični. Uvidel by aj starca so sivou, splstnatenou bradou a s dlhými bielymi vlasmi, padajúcimi od okraja rozsiahlej plešiny až po plecía. Všimol by si, že starec zapaluje ďalšiu sviecu, kladie na stôl presýpacie hodiny, ostrí pero, skláňa sa nad pergamen. Že si zamyslene čosi hovorí a nespúšťa oči z dievčaťa na prični.

Niečo také však nebolo možné. Toto nemohol vidieť nikto. Pustovníkova chalupa bola dobre schovaná v močariskách. V divokej, večnými hmlami zastretej pustatine, kam by sa nikto neodvážil.

– Zapišme, – ponoril Vysogota pero do atramentu, – teda nasledovné: Sú tri hodiny po zákroku. Diagnóza: *vulnus incisivum*, rezná rana spôsobená veľkou silou neznámym ostrým nástrojom, podľa všetkého so zakriveným ostrím. Prechádza ľavou časťou tváre, začína sa v oblasti pod očnicou, ťahá sa cez líce a siaha až po príušnicovo-čelustnú oblasť. Najhlbšia rana, siahajúca po okosticu, sa začína poniže očnice, na jarmovej kosti. Predpokladaný čas od zranenia do chvíle prvého ošetrenia rany: desať hodín.

Pero zaškripalo na pergamene, škrípotal však netrval dlhšie ako pár sekúnd. A riadkov. Vysogota nepokladal za hodné zapísania všetko, čo hovoril.

– Vráťme sa k ošetrovaniu rany, – pokračoval po chvíli stavec, zahľadný do mihotavého, čmudivého plameňa sviece, – a zapíšme nasledovné: Neobrezal som okraje poranenia, obmedzil som sa len na odstránenie niekoľkých odumretých kúskov kože a, samozrejme, chrasty. Ranu som vymyl odvarom z vrbovej kôry. Odstránil som z rany nečistoty a cudzie elementy. Zošil som ranu konopnou dratvou. Iným druhom nití som, nech je zaznamenané aj toto, ne-disponoval. Aplikoval som obklad z horskej arniky a gázový obväz.

Do stredy izby vbehla myš. Vysogota jej podhodil kúsok chleba. Dievča na priční dýchalo nepokojne, v spánku stonalo.

– Ôsma hodina po zákroku. Stav pacientky bez zmien. Stav lekára... to znamená môj, sa zlepšil, keďže som si trocha pospal... Môžem pokračovať v poznámkach. Je totiž vhodné na tieto stránky pridať aj zopár informácií o mojej pacientke. Pre potomstvo. Ak vôbec nejaké potomstvo prenikne do týchto močiarov, kým sa to tu všetko nerozpadne a nespráchnivie.

Vysogota si sťažka vzdychol, namočil pero a otreľ ho o okraj kalamára.

– Pokiaľ ide o pacientku, – zamrmal, – nech je zaznamenané nasledovné: Rokov má, podľa všetkého, asi šestnásť, je vysoká, pomerne útlej postavy, no rozhodne nie neduživej, nič nepoukazuje na podvýživu. Svalstvo a fyzická konštrukcia typická skôr pre mladú elfku, ale nepotvrdili sa nijaké známky miešania rasy, vrátane kvarterónky. Nižšie percento elfskej krvi nemusí, ako je známe, zanechať nijaké stopy.

Vysogota akoby si až teraz spomenul, že na hárok nezapísal ani jednu runu, ani jedno slovo. Priložil pero k papieru, ale atrament už vyschol. Stavec si to vôbec nevšimol.

– Nech je zaznamenané aj to, – pokračoval, – že dievča nikdy nerodilo. A že na tele nemá nijaké staršie stopy po zraneniach, jazvy,

škrabance, nijaké známky ťažkej fyzickej práce, stopy po nehodách, riskantnom živote. Podčiarkujem: reč je len o starších stopách. Čerstvých stôp je na tele viac než dosť. Dievča bolo bité, mlátené, a to určite nie otcovskou rukou. Pravdepodobne sa mu ušli aj kopance.

Na tele som našiel aj pomerne čudné, zvláštne znamenie... Hmm... Zapišme to v záujme vedy... Na slabine, tesne pri lono-
vom pahorku, má dievča vytetovanú červenú ružu.

Vysogota si sústredene obzeral zaostrený hrot pera a potom ho ponoril do kalamára. Tentoraz však nezabudol, prečo to urobil – rýchlo začal hárok zaplňať rovnými riadkami nakloneného písma. Písal, kým pero nezaschlo.

– V polospánku rozprávala a vykrikovala, – pokračoval. – Jej prízvuk a spôsob vyjadrovania, ak vynechám časté vulgarizmy v obscénnom žargóne zločincov, sú pomerne ťažko zaraditeľné, ale trúfol by som si tvrdiť, že pochádzajú skôr zo Severu než z Juhu. Niektoré slová...

Opäť zaškrípala perom po pergamene, nie však dlho, skôr príkrátko na to, aby zaznamenal všetko, čo pred chvíľou odznelo. Potom pokračoval v monológ, presne tam, kde ho prerušil.

– Niektoré slová, mená a názvy, ktoré dievča v horúčke vyslovilo, stoja za zapamätanie. A preskúmanie. Všetko poukazuje na to, že cestu do chalupy starého Vysogotu našla mimoriadne nevšedná osoba...

Na chvíľu zmĺkol a načúval.

– Len aby sa chalupa starého Vysogotu, – zamrmlal, – neukázala ako *koniec* jej cesty.

Vysogota sa sklonil nad pergamenom, dokonca naň priložil pero, ale nezapísal nič, ani jednu runu. Pustil pero na stôl. Chvíľu odľukoval, nahnevane hundral, smrkal. Pozeral sa na pričňu a počúval zvuky, čo odtiaľ zaznievali.

– Treba skonštatovať a zapísať, – vyhlásil unavene, – že to naozaj vyzerá zle. Všetko moje úsilie a počínanie sa môže ukázať ako neúčinné, nedostačujúce. Moje obavy boli opodstatnené. Rana je infikovaná. Dievča má vysokú horúčku. Vyskytli sa už tri zo štyroch kardinálnych prejavov akútneho zápalu. *Rubor, calor* a *tumor* už v tejto chvíli možno potvrdiť okom aj pohmatom. Keď sa pominie pooperačný šok, objaví sa aj štvrtý symptóm: *dolor*. Nech je teda zapísané, že uplynulo takmer pol storočia, odkedy som sa venoval medicínskej praxi, cítim, ako mi tie roky zatažujú pamäť aj zručnosť prstov. Nevieť už veľa urobiť a ešte menej toho môžem. Prostriedkov a medikamentov mám menej ako málo. Všetka nádej spočíva skôr v obrannom mechanizme mladého organizmu...

– Dvanásť hodín po zákroku. Podľa očakávania je tu aj štvrtý symptóm nakazenia: *dolor*. Chorá kričí od bolesti, horúčka a triaška sú čoraz intenzívnejšie. Nemám nič, nijaký prostriedok, čo by som jej mohol podať. Disponujem nevelkým množstvom elixíru z durmanu, ale dievča je prislabé, možno by neprežilo jeho pôsobenie. Mám aj trocha akonita, ale akonitum by ho zabilo zaručene.

– Pätnásta hodina po zákroku. Svitá. Chorá je v bezvedomí. Horúčka prudko stúpa, zimnica silnie. Navyše badať silné kŕče tváre. Ak je to tetanus, dievča je stratené. Dúfajme, že je to len tvárový nerv... Alebo trojklanný. Alebo obidva... Dievča by zostalo poznačené... Ale prežilo by...

Vysogota sa pozrel na pergamen, na ktorý nezapísal ani jednu runu, ani jedno slovo.

– Za podmienky, – utrúsil tlmene, – že zvládne infekciu.

– Dvadsať hodina po zákroku. Horúčka stále stúpa. *Rubor, calor, tumor* a *dolor* dosahujú, ako sa mi vidí, kritickú hranicu. Dievča v takomto prípade nemá šancu prežiť. Tak to teda zaznamenávam... Ja, Vysogota z Corva, neverím v existenciu bohov, ale keby náhodou existovali, nech držia ochrannú ruku nad týmto dievčaťom. A nech mi odpustia, čo som urobil... Ak sa to, čo som urobil, ukáže ako omyl.

Vysogota odložil pero, pretrel si spuchnuté, svrbiace viečka, pritlačil si päste na sluchy.

– Podal som jej zmes durmanového elixíru a akonita, – skonštatoval polohlasne. – V najbližších hodinách sa o všetkom rozhodne.

Nespal, iba podriemkaval; z driemot ho zrazu vyrušil lomoz a buchot, ktorý sprevádzalo zastonanie. Skôr nahnevané než bolestivé.

Vonku sa rozodnievalo, cez škáry okeníc sa cedilo bledé svetlo. Piesok v presýpacích hodinách sa už dosypal, a to dávno – Vysogota ich ako obvykle zabudol obrátiť. Kahanec sotva blikal, rubínová žiara z ohniska nejasne osvetľovala kút izby. Starec vstal, odsunul narýchlo postavený paraván z diek, ktorým oddeľil pričnu od zvyšku miestnosti, aby chorej zabezpečil pokoj.

Chorá sa už stačila pozviechať z podlahy, kam pred chvíľkou spadla; sedela zhrbená na okraji brlôžka a usilovala sa poškríbať si tvár pod obvazom. Vysogota si odkašľal.

– Prosil som ťa, aby si nevstávala. Si príliš zoslabnutá. Ak niečo chceš, zavolaj. Som vždy celkom blízko.

– Lenže ja akurát nechcem, aby si bol nablízku, – povedala potichu, na pol úst, ale celkom zreteľne. – Chcem sa vycikať.

Keď sa vrátil, aby vzal nočník, ležala na priechi naznak, ohmatkávala obväz na tvári, ovinutý aj okolo čela a hrdla. Keď k nej po chvíli znovu pristúpil, nezmenila polohu.

– Štyri dni? – spýtala sa s pohľadom upretým do povaly.

– Päť. Od nášho posledného rozhovoru uplynul deň. Prespala si celých dvadsaťštyri hodín. To je dobre, spánok posilňuje.

– Cítim sa lepšie.

– To rád počujem. Zložíme bandáž. Pomôžem ti sadnúť si. Chyť sa mi ruky.

Rana sa pekne a bez mokvania hojila, tentoraz sa to obišlo bez bolestivého odliepania obväzu od chrasty. Dievča sa opatrne dotklo líca. Skrivilo tvár, ale Vysogota vedel, že nejde iba o bolesť. Zakaždým znovu sa ubezpečovala o rozsahu poranenia, uvedomovala si závažnosť rany. Vydesene si potvrdila, že to, čo cítila dotykom predtým, nebola nočná mora spôsobená horúčkou.

– Máš tu nejaké zrkadlo?

– Nemám, – zaklamal.

Pozrela sa naňho, prvý raz podistým celkom prítomne.

– To znamená, že je to až také zlé? – opatrne si prešla prstom po stehoch.

– Rana je veľmi rozsiahla, – zahundral, našťvaný sám na seba, že sa ospravedlňuje a vyhovára pred touto sopľanou. – Tvár máš stále veľmi spuchnutú. O pár dní vyberiem stehy, dovtedy ti budem prikladať arniku a víbový extrakt. Nebudem ti už obväzovať celú hlavu. Celkom pekne sa to hojí. Naozaj...

Neodpovedala. Pohla ústami a čeľusťou, zamračila sa a krivila tvár, skúšala, čo rana dovoľuje a čo nie.

– Uvaril som vývar z holuba. Dáš si?

– Dám. Ale tentoraz sa o to pokúsim sama. Je to zahanbujúce byť kŕmená ako paralytíčka.

Jedla dlho. Dvihala drevenú lyžicu k ústam opatrne a s takou námahou, ako keby vážila dva funty, ale poradila si bez pomoci Vysogotu, ktorý ju so záujmom pozoroval. Vysogota bol zve-

davý, priam blchal zvedavosťou. Vedel, že spolu s vyzdravením dievčaťa sa začne aj výmena názorov, aká môže vrhnúť svetlo na celú tajomnú záležitosť. Vedel o tom a nemohol sa dočkať tej chvíle. Pridlho býval v tejto pustatine sám.

Dievča dojedlo a kleslo na podušky. Chvíľu otupene hľadelo na povalu, potom otočilo hlavu. Nezvyčajne veľké zelené oči, pomyslel si znovu Vysogota, dodávali jej tvári nevinný detský výraz, ktorý bol v tejto chvíli v rozpore so škaredo znetvorenou tvárou. Vysogota poznal tento typ pôvabu – veľkooké večné dieťa, fyziognómia, čo vyvolávala inštinktívnu sympatiu. Večné dievčatko, hoci už zabudlo na dvadsiate, ba hádam aj tridsiate narodeniny. Áno, Vysogota dobre poznal tento typ krásy. Presne takáto bola jeho druhá žena. A taká istá bola aj jeho dcéra.

– Musím odtiaľto zmiznúť, – vyhlásilo náhle dievča. – A to čo najskôr. Prenasledujú ma. Veď to vieš.

– Viem, – prikývol. – To boli prvé slová, ktoré som nepovažoval za blúznenie. Presnejšie, jedny z prvých. Najprv si sa spýtala na svojho koňa a na meč. V takomto poradí. Keď som ťa ubezpečil, že kôň aj meč sú dobre schované, začala si ma podozrievať, že som komplic akéhosi Bonharta, že ťa neliečim, ale vystavujem tortúre nepravými nádejami. Keď som ťa horko-ťažko vyviedol z omylu, predstavila si sa ako Falka a poďakovala si sa mi za záchranu.

– To je dobre. – Otočila hlavu na poduške, ako keby sa chcela vyhnúť povinnosti pozeráť sa mu do očí. – To je dobre, že nezabúdam poďakovať. Pamätám si všetko ako cez hmlu. Nevieam, čo bola skutočnosť a čo sen. Bála som sa, že som nepoďakovala. Nevolám sa Falka.

– Aj to som sa dozvedel, hoci skôr náhodou. V horúčke si porozprávala kadečo.

– Som utečenkyňa, – vyhlásila, stále odvrátená od starca. – Zbeh. Poskytnúť mi úkryt je nebezpečné. Je nebezpečné vedieť, ako sa naozaj volám. Musím naskočiť na koňa a utekať, skôr než ma tu vypátrajú...

– Ešte pred chvíľou, – pripomenul jej mätko, – si mala problém sadnúť si na nočník. Neviem si predstaviť, že by si vysadla na koňa. Ale ručím ti za to, že tu si v bezpečí. Tu ťa nikto nenájde.

– Celkom iste ma hľadajú. Idú po stopách, snoria všade po okolí...

– Len pokoj. Každý deň prší, nikto nenájde nijaké stopy. Si v končinách, kde nenarazíš na človeka, v pustovni. V dome pustovníka, ktorý sa odrezal od sveta. Postaral sa, aby ho svet len tak ľahko nenašiel. Ale ak chceš, nejako správu o tebe doručím tvojim blízkym alebo priateľom.

– Veď ani nevieš, kto som.

– Si ranené dievča, – prerušil ju. – Utekáš pred niekým, kto neváha takéto dievčatá napádať. Chceš, aby som doručil nejakú správu?

– Niet komu, – odvetila po chvíli; Vysogota uchom zachytil zmenu v hlase. – Moji priatelia nežijú. Všetkých pozabýjali.

Nič na to nepovedal.

– Ja som smrť, – pokračovala čudne znejúcim hlasom. – Každý, kto sa so mnou stretne, umiera.

– Každý nie, – oponoval a uprel na ňu prenikavý pohľad. – Nie ten Bonhart, ktorého meno si vykrikovala v horúčke, ten, pred ktorým chceš teraz utekať. Vaše stretnutie uškodilo skôr tebe, jemu nie. To on... ti poranil tvár?

– Nie, – stisla pery, aby pritlmila niečo, čo mohlo byť zastonanie, ale aj zahromženie. – Tvár mi poranil Kaňa. Stefan Skellen. A Bonhart... Bonhart ma ranil oveľa horšie. Hlbšie. O tom som v horúčke nevravela?

– Len sa upokoj, si zoslabnutá, mala by si sa vyhýbať rozrušeniu.

– Volám sa Ciri.

– Urobím ti obklad z arniky, Ciri.

– Počkaj... chvíľu. Daj mi nejaké zrkadlo.

– Veď som ti povedal...

– Prosím ťa!

Počúvol ju; došiel k presvedčeniu, že s tým už dlhšie netreba otáľať. Priniesol dokonca aj lampáš, aby lepšie videla, čo jej to porobili s tvárou.

– Nuž, tak je to, – skonštatovala zmeneným, nalomeným hlasom. – Presne tak, ako som si myslela. *Skoro* tak, ako som si myslela.

Vstal, odstúpil od postele a zatiahol za sebou improvizovaný paraván z diek.

Usilovala sa vzlykať potichu, aby to nepočul. Veľmi sa o to usilovala.

Na druhý deň jej Vysogota vybral polovicu stehov. Ciri si ohmatala líce, zasyčala ako zmija, postažovala sa na bolesť ucha a precitlivý krk pod spodnou sánkou. Predsa však vstala, obliekla sa a vyšla na dvor. Vysogota neprotestoval. Sprewádzal ju. Nemusel jej pomáhať ani ju podopierať. Dievča bolo zdravé a oveľa silnejšie, ako sa dalo očakávať.

Zachvelo sa až vonku, keď sa pridržalo verají dvier.

– Ale... – prudko sa rozkašľala po nadýchnutí. – Ale je zima! Mrzne alebo čo? To už tu máme zimu? Ako dlho som tu preležala? Niekoľko týždňov?

– Presne šesť dní. Dnes máme piaty októbrový deň, ale vyzerá to tak, že október bude poriadne studený.

– Piaty október? – zamračila sa a zasyčala od bolesti. – A to ako? Dva týždne...

– Čo? Aké dva týždne?

– Na tom nezáleží, – pokrčila plecami. – Možno som si to pomýlila... A možno ani nie. Povedz mi, čo to tu tak ukrutne smrdí?

– Kože. Lovím ondatry, bobry, nutrie a vydry, spracúvam kožu. Aj pustovníci musia z niečoho žiť.